

דפי יגור

יום', י"ט בכסלו תשפ"ה, 20.12.2024, גיליון מס' 5068

אנשים, ולא מספיק היכרות וערנות. הרקע שלהם ללא דופי. אני פונה לחברים להצביע בעד קבלתם לחברות.

אמיר אלעד: תתקיים הצבעה בקלפי, האם לקיים הצבעה אחרת, כאן מספיק רוב רגיל.

2. "מיצוי הדיור": הוספת מגרשים לבנייה בשטח יגור

עופר אדר (פרוייקטור השיוך): ההצעה שאנחנו נציג עכשיו מתבססת במידה רבה על שיחות ורצונות של חברים צעירים ביגור, ועל הרצון שלנו לתת פתרונות לחברים. חשוב לנו לעשות מאמץ, שהחלטה תתקבל ביגור עד כמה שניתן ברוב שמשקף הסכמה רחבה עד כמה שניתן.

בסוף תהליך שיוך דירות נפרד מכס, כל הצוות הזה, ואולי גם רמ"י כבר לא יהיה, אבל אתם נשארים יחד ועדיף שתישארו חברים לא רק על הנייר, ולא יהיה פיצוץ. ישנה הצעה, נתווכח עליה כי זה חלק מהעניין, אבל כדאי מאוד שבסוף, תהיה הסכמה רחבה, עד כמה שזה אפשרי, בקיבוץ כה גדול. עיקרי

המצגת

מטרות ההצעה

א. התנעת תהליך קליטה בזמן קצר יחסית. ההצעה הזאת מאפשרת ליגור כמעט באופן מיידי, בטווח של חצי שנה או תשעה חודשים, להתחיל לתכנן שכונה של כ-28 יחידות, ועל בסיסה להתחיל קליטה.

ב. מתן מגוון אפשרויות למגורים לחברים הצעירים ולנקלטים. הסימון הנוכחי מאפשר להם רק דירות בשכונות הישנות, ההצעה שלנו תאפשר לצעירים על פי יכולתם הכלכלית, לבחור באופציות הבאות:

- מגרש משותף במבנה קיים בשכונות הישנות, (עלות נמוכה יחסית לרכישה ובנייה).
- דירה במגרש חדש המיועד לבנייה רוויה (עלות קרקע, תשתיות ובנייה, נמוכים יחסית).
- דירה במגרש חדש בו יחידת דיור בודדת או משותפת (עד שלושה שותפים).
- דירה במתחם בנייה רוויה חדש, הכולל דירות בינוניות במבנה משותף (לנקלטים בלבד) בסדרת "בניין האופנוע 1,2,3" וכ"י.

ג. מיצוי מספר דירות המגורים בשטח הקיבוץ הקיים (הוספת 69 דירות).

הצעה זו תאפשר עמידה ביעדים החברתיים שהוצגו.

- מיצוי 700 יחידות הדיור המתוכננות במסגרת התוכנית שנועדה לאפשר שיוך (כולל משפחות יורשים ובעלי צרכים מיוחדים).

- הגדלת מצאי הדיור המתוכנן לשיוך במענה לצרכים וליעדי הוועדה המקומית.

- שיפור יעילות תכנון שטחי מגורים והוזלת עלות פיתוחם.

הצעה לשבעה מתחמי בנייה, להוספת 69 יחידות דיור ביגור

שוהם בן ארי (אדריכל): תוכנית המיצוי היא תנאי הכרחי לשיוך הדירות ותאפשר את חידוש הקליטה, בזכות השטחים שיסומנו בתכנית המוצעת.

1. הצבעה חדשה על חברות עמית ונופר וונדר

(לבקשת 10 אחוז מהחברים)

אמיר אלעד: לעמית ונופר חסרו קולות מעטים כדי להגיע לאחוז התומכים הנדרש לקבלה לחברות, שני שלישים. מעל ל-10 אחוזים מהחברים ביקשו לקיים הצבעה נוספת.

אודי קינן: ההצעה היא על הזוג. עמית נכנס למועמדות לפני שנתיים, ובגלל תקלה של המערכת שלא קשורה אליו, נופר לא נכנסה יחד איתו. כדי לעמוד בנהלים ביקשנו שנופר תצטרף והמועמדות תוארך. הם שייכים לקבוצה האחרונה שאושרה לה מועמדות במאי 2022. בהצבעה על קבלתם לחברות חסרו 2-3 אחוזים. כמובן, הקבוצה שהגישה בקשה להצבעה נוספת פונה לציבור, שיצביעו בעד ויאפשרו את קבלתם לחברות. להחלטה הזאת לא נדרש רוב שני שלישים.

רוחיק אלעד: ערב טוב אני קוראת פה דברים שנעמי כתבה לחברים. אני קוראת את זה בגוף ראשון, אבל זה דברים שהיא כתבה וזה הכול בשמה.

"חברי יגור יקרים, אני פונה אליכם כאמא לילד שסבו וסבתו ממקימי הקיבוץ. עמית הוא דור שלישי למשפחתנו. כל חייו היו ביגור. תרמנו ועיצבנו פה את עתידנו, ובתקווה גדולה גם את עתיד ילדינו. אני חושבת שלא מן הראוי שכן קיבוץ, דור המשך למקימי הקיבוץ, שאביו פה בבית אבות, יעבור עם משפחתו את ההשפלה המיותרת הזו. זה ממש כואב. אינני רואה סיבה הגיונית לכך שבני, שנולד ביגור, בן ממשך המעוניין להישאר בביתו, לא יתקבל לחברות. שימו את עצמכם לרגע בנעליים שלי כהורה שרוצה את בנו קרוב אליו, ואת רצונו להיות קרוב אלי. כמה עצוב, מביך, מתסכל ולא נעים הרגע הזה, וכמובן כל כך לא מכבד. לאור כל זאת, אני מבקשת לקבל אותו כחבר בינינו, גם מהסיבה שבשנה שעברה נדחתה ההצבעה עליו מחמת טעות במערכת שלא ידעה שעמית נשוי. אני מבקשת לשקול שוב, ולקחת בחשבון את מה שהתהליך הזה גורם, פסילת מועמדות בן קיבוץ ממשך שהתנהגותו ללא דופי. חשבו מה שנגרם למשפחתו שעומדת שוב בהשפלה ובסירוב על ידי המקום שבו נולד וגדל. אני מבקשת הצבעה חוזרת עבורו ועבור נופר אשתו, והמשפחה כולה".

ראובן שניידר: האם יש הגבלה על מספר "ההצבעות החוזרות" שאפשר לעשות במקרה כזה? צריך לקבל אותם, כדי שלא יסבלו. ובכל מקרה להגביל את מספר ההצבעות החוזרות כדי לכבד גם את המתנגדים.

אודי קינן: תיאורטית אפשר להמשיך להצביע, אם זה יקרה שוב, הנושא יגיע לוועדת אסיפה ולוועד ההנהלה ולייעוץ משפטי. אני מקווה שבהצבעה הבאה עמית ונופר יעברו, ולא נגיע למצב הזה.

גבי קדוש: הקיבוץ משתנה, אבל אני חושב שאנחנו צריכים עדיין להישאר חברה אנושית. היה בהחלט טוב שהזוג יתקבל לחברות. הקצת שחסר להם אולי נבע מחוסר תשומת לב של

עקרונות בסיסיים:

- קיבולת נוכחית מאושרת לשיוך בתכנית הסטטוטורית: כ-700 יחיד.

- על מנת להגדיל את מספר יחידות הדירור, נדרש להוכיח שמיימשנו את מלוא הקיבולת.

- בשטח המגורים הנוכחי אנו קרובים לקיבולת, לכן עלינו לתכנן כבר עכשיו אזורי בניין זמינים כשתורחב או תבוטל מכסת ה-700.

(המדינה דורשת היום לצופף בנייה, לכן המגרשים העתידיים יהיו קטנים יותר מאלה הקיימים היום.)

בעבודה שעשינו סימנו ושייכו קודם כל את המבנים הקיימים. האתגר היה להוסיף עוד 69 יחידות דירור נוספות חדשות בלי לשבש את חיי הדירות הקיימות. רובן ממוקמות בהיקף ולא בלב יגור. כמעט בכל המקרים הבנייה החדשה לכשתתבצע תתרום גם למצב הקיים בגלל ההכרח בחידוש התשתיות. הבנייה היא משלומי הדיירים. הדיון הזה הוא רק על האזורים, לא על הבנייה עצמה. חלק מהבנייה הוא בשיטת פינוי בינוי (לדוגמה בנין האופנוע). מנסים לשמור על "האינטרסים של הקיבוץ": שבילים, תנועה, נוף, חורשות וריאות ירוקות, חנייה, כדי לשמור על צביון היישוב. ברוב השכונות הוותיקות יש מצוקת חניה. בשכונות החדשות יש עודף. הבנייה החדשה תשפר תשתיות ותקל על מצוקת החנייה בשכונות הוותיקות. מדובר בהצעה לדיון, אנו מקשיבים ומתייעצים כל הזמן, כדי לשפר עבור החברים, בהחלט יכול להיות שרעיונות ייגנזו בגלל סיבות שונות. הדברים שלהלן, בכל הרמות, הם רק הצעה.

אזור A - שכונת הכרמל (בנין האופנוע) - שלושה מגרשים (3-4 קומות, דירות 160 מ"ר, כולל מעליות), סה"כ 21 יחידות, התכנון כולל גם חניות.

אזור B "האזדרכת" - שכונת "הטניס", בשני מבנים, בכל אחד 8 יחידות 160 מ"ר כ"א, סה"כ 16 יחידות, מגרש הטניס יהפוך לריאה הירוקה. בנייה קלה וזולה לעומת שכונת הכרמל, אבל סגנון בניינים דומה. התכנון כולל גם חניות.

אזור C "המשתלה" - 8 יחידות ב-8 מגרשים. בשולי השכונה הקיימת, מול הקיר האקוסטי. מגרש בגודל 250 מ"ר ליחידה. קצת יותר קטן ויותר צפוף מהבנייה הקיימת בשכונה. הזדמנות אחרונה למי שיכול להרשות לעצמו "אחד למגרש" ביגור.

אזור D "הכביש" - בהמשך הכביש ההיקפי מזרחי, 12 יחידות ב-8 מגרשים (6 בודדים, 2 משותפים), 160 מ"ר בשתי קומות דו משפחתיים.

אזור E "מקלחות חמות" (ליד המזכירות, שאנו מציעים לא לשמר) - 8 יחידות ב-4 מגרשים.

אזור F שכונת הבאר, ליד הלולים הישנים - 4 יחידות בשני מגרשים.

אזור G "הרכבת" ("בית האריזה") - מזרחית ל"גן אביבים" 28 יחידות בינוניות, 120 מ"ר בממוצע(!), 4 מבנים, 4 קומות.

סימון מגרשים לא מבונים - הצעת החלטה

עו"ד אריאל לוינגר:

מבוא

מטרת ההחלטה: לקבוע את התנאים לסימון מגרשים לא מבונים המיועדים לחברים לבנייה (בהתאם להחלטות שקבע צוות שיוך-תכנון).

רקע הסטורי

במסגרת השיוך הקיבוץ קידם הליך תכנוני לחלוקת השטח למגרשים בני שיוך.

אחת המטרות היתה הגדלת כמות המגרשים, תוך אופטימיזציה של ניצול הקרקע והוספת מגרשים בשטח המחנה, בהתאם להחלטות הקיבוץ ולתבי"ע המוצעת.

כאשר תאושר התכנית, תגדל כמות המגרשים לשיוך לזכאים, או להקצאה לחברים חדשים.

גוף ההצעה

מרחב בחירה - לאחר אישור התכנית באסיפה, יוכלו בתי האב המשתייכים לקבוצות הרלבנטיות בהחלטה, לבחור מתוך מה שיוצע, גם מגרשים לא מבונים.

סמכות הצוות - צוות השיוך יהיה רשאי לקבוע אלו מגרשים יוקצו ומתי יתאפשר לסמן כל אחד מהם. בנוסף צוות השיוך מוסמך לפעול ליישום החלטה זו, כולל נהלי העבודה לסימון המגרשים.

סימון מגרש לא מבונה - חבר שיבקש לבנות במגרש לא מבונה, יוכל לסמן אותו לאחר קבלת תוצאות חיוביות בבדיקה הכלכלית. החברים המסמנים יתחייבו לפעול בהתאם ללוי"ז שייקבע על ידי צוות השיוך וועד ההנהלה.

אופן הבנייה - ביחס לכל מתחם, הקיבוץ יכול לקבוע כי הבנייה תנוהל בבנייה מרוכזת באמצעות הקיבוץ או לחילופין בבנייה פרטית.

עלויות הבנייה וביצוע התשתיות הציבוריות - החברים הבונים יישאו בכל העלויות הכרוכות בבניית הבית, כולל תקורות הקיבוץ, ניהול הפרוייקט, מתכננים, בנייה, פיקוח, פיתוח תשתיות ציבוריות (אותן יבצע הקיבוץ בכל מקרה) וכיוצא באלה. החלטה זו מבטלת כל החלטה קודמת בעניין תשלומי בניית בית המגורים של החבר.

אי עמידה בלוי"ז או ויתור על מגרש - חבר שביקש לסמן מגרש ולא עמד בלוי"ז, או שכבר סימן ומבקש לחזור בו, יהיה זכאי לסמן את אחד המגרשים הפנויים באותו המועד, וישא בכל העלויות הכרוכות בביטול הסימון, כולל כאלו שחלות על פי החוק על כל הקיבוץ.

הקצאת מגרשים לקליטת חברים חדשים - מתוך 70 יחידות דירור שיתווספו לאחר השלמת מיצוי המגרשים, 44 בלבד יוקצו לקליטת חברים חדשים. סימון המגרשים לחברים יחל במתחם הרכבת ולאחר מכן יסומנו יחידות הדירור המצויות בשכונת האזדרכת.

שאלה: למה לא לנסות לרכז יותר בנייה במתחם הרכבת (בית האריזה) ולהשאיר את המתחמים הפנויים כרזרבה לעתיד?

שוהם בן ארי: כי אנחנו לא יכולים להראות שטחים ריקים ללא מגורים, אם אנחנו רוצים אישור לבנייה נוספת. אם ישארו כעתודה, נצטרך לסמן בלי יחידות, כשכן נרצה לבנות נצטרך תוכנית חדשה. מבחינת הטיימינג טוב היום לעבות כמה שיותר את מתחמי הבנייה. כשתיפתח המכסה של ה-700 תוכל יגור ליזום תכנית חדשה ולעבות את המתחמים הקיימים.

דפנה דורפמן: נדרש איוון עדין, בבואנו למוסד התכנון אנחנו רוצים להראות יעילות. גם הם וגם מקרקעי ישראל לא

יעבירו אותנו "חלק" עם תכנית דלילה ואזורים בתת ניצול. אנו מנסים לנצל כמה שאפשר, באופן הכי רגיש שאפשר. אם נגיע כאן בדיון למסקנה שמגרש זה או אחר פחות מתאים, נוכל להחליט לעבות במקום אחר. מכל מקום, ברור שמדובר כאן בסוג בנייה שונה לחלוטין מאשר באזורי ההיקף של גור.

גבי שנער: מדוע לא לבקש מהמדינה להגדיל את מכסת ה-700?

דפנה דורפמן: כי זה ברמת תכנית מתאר ארצית, התכנית נמצאת בדיון. יקח עוד חודשים או שנים עד שהמכסה תיפרך, מטרת התוכנית שלפנינו היא להשאיר את האופציות פתוחות.

נוב אדלר: בשם החברים הצעירים שרוצים לבנות, כל המהלך הזה התחיל מזה שהגענו קבוצת צעירים שלא התמזל מזלם להיות בעלי ותק מספיק להירשם לשכונות שנבנו עד כה, וביקשנו זכות ואפשרות לבנות בית במקום שבו גדלנו, ואנחנו רוצים להמשיך לגור ולגדל את ילדינו. אני מבין שהתכנית הזאת נוגעת במקומות רגישים לאנשים מסוימים, כי זה אולי משתלט על גן משחקים, גינה או כמה עצים. אבל התכנית הזאת משפרת מאוד את סיכויי החיים שלנו כאן. הצוות עבד קשה והצליח לעשות את המיטב. חשוב לנו מאוד שהיא תעבור. בצד כל זה, נראה לי בעייתי ואולי מוקדם מדי, לשריין כבר עכשיו 44 יחיד נקלטים, כי זה מתנגש עם זכויותיהם של חברים, שאולי ירצו לעבור לדירה קטנה יותר.

אודי קינן: הקצאת המגרשים לקליטה של 44 משפחות אינה פוגעת בחברים הקיימים וזאת משום שהקליטה החדשה תתחיל ב-44 היחידות אשר הינן בבתי דירות.

כרגע שני הבניינים של בית האופנוע אינם מלאים בדיירים, כך שהמשמעות היא שאין חברים אשר יש להם נכונות לגור בבניין ואשר לא יכולים לבנות מבחינת מקום.

הבנייה של 44 היחידות הינה פרויקט נפרד שאינו על חשבון גור ולא צריכה להפריע בקידום הבנייה לחברים הקיימים.

עופר אדר: לפני שנה ומשהו התקבלה כאן ההחלטה על סימון שחילק את יגור לשבע קבוצות. קבוצה 6 היא קבוצת החברים שגרים בדירות קבע, ורוצים לזוז מדירות הקבע שלהם. קבוצה 7 היא דה-פקטו קבוצת היורשים. הנקלטים יכולים לבחור רק אחרי שסומנו דירות ליורשים. כל ההחלטות הדגישו שהחלטות הסימון הן לחברים, והזיקה היא לחברים, ורק אחר כך באים הנקלטים. עדיין, אנחנו יודעים ומבינים את הלחץ של הבנים הצעירים והוריהם. לכן ועד ההנהלה דרש מצוות השיוך, ששני הפרוייקטים הגדולים והרוויים, בטניס וברכבת, יהיו מיועדים לקליטה.

אמוץ אשר: וגרוש שביתו התפרק אחרי נובמבר 2022, עם שלושה ילדים ו-35 שנות ותק או פחות, הוא אפילו אחרי הנקלטים?

עופר אדר: עם כל האמפטיה, מי שהתגרש אחרי מועד הזיקה 1.11.2022 מקבל את הדירה שלו ביחד עם בן/בת הזוג, ועליהם לעשות הסכם פרוק שיתוף כמו בכל מקום.

קובי סער: כאשר בונים שכונה בכל מקום, מתפרסמת תכנית מאושרת, אשר עוברת אישור קהילה וגם מאושרת במינהל.

היא כוללת חניות ושטח ציבורי. בשכונת הבאר תוכנן גן משחקים לרווחת השכונה והדיירים, לא רק של השכונה החדשה אלא של דיירי הסביבה כולה (לול וסילו). בעבר היו באזור זה מגרש וגן משחקים. לאחר שעברנו לשכונה נאמר, כי עקב חוסר תקציב הגן לא יבנה "ברגע זה" אלא בהמשך. בינתיים נשאר קצת שטח, קצת דשא, כדי שהילדים והנכדים יוכלו לקחת כדור לרדת ולשחק. מעבר לכביש יש רק מבני מסחר והשכרות. לאחרונה נבנה בניין קומות לסמארטשופר, אין, למעשה, שטח אחד פנוי באזור הזה למשחק לילדים. הנה התכנית אצלי ביד, מלפני שנתיים, מדוע לא התחשבו בה ובנו? האם נכון לקחת שטחים ירוקים ולשנות את יעודם, ללא שיתוף הדיירים הרלוונטיים? מה שמוצג כאן, זה "תיק מוכן", שאפשר ללכת איתו לבית משפט ולנצח! מישהו דיבר איתנו בכלל? מישהו שאל אותנו? בעיר, כאשר מבצעים תוכנית תמ"א או "פינוי בינוי" צריך אחוז מסוים מקרב דיירי הבניין המעורב לאשר את התכנית, לא מבקשים את האישור הזה מכלל תושבי העיר, אשר להם פחות עניין וקשר למקרה. האם מעתה יוכל הקיבוץ לקחת ולבנות עוד יחידות דוור על כל שטח ירוק: הגבעה בשכונת הכביש, הפקאנים מעל הכלבו, ואני יכול לחשוב על עוד שטחים. מה לגבי "החווה" בין חבר יגור לקיבוץ בכל הנוגע לזכויותיו? האם אנחנו רוצים להפוך ליישוב ללא שטחים ירוקים? למה שלא יחליטו מחר להוסיף עוד שתי יחידות לשכונת הבלוקונים אשר עכשיו נבנתה, האם לא צריך את אישור הדיירים? האם מוצו כל השטחים האחרים? גם לי יש ארבעה ילדים אשר אני חושש לעתיד דיוורם בקיבוץ. אני בעד בניית התשתיות ככל הניתן לשכונות מסודרות ומתוכננות. לא הגיוני בעיניי לחזור שוב ושוב לשכונות קיימות ולהרוס כל חלקה ירוקה. היה צריך לנסות להגיע איתנו להבנות וחלופות לפני שמביאים לאישור הציבור. אולי אפשר היה להגיע גם לפתרונות נוספים, אולי חלופות לשטחים ירוקים, אולי נסגור את הרפת ונקים פארק, אולי נסגור את שטחי המסחר ונבנה פינות ירוקות. אולי ניזום ניצול שטחים במקומות נוספים ללא בניית יחידות בודדות בתוך שכונה קיימת. חשוב לנסות ולהציג חלופות. זה לא מצב של רק פתרון אחד.

שוהם בן ארי: בשביל לשמוע דברים כמו של סער התכנסנו. לא מקבלים עכשיו החלטה. באנו להציג ולשמוע. נבדוק את עצמנו. נמצא גם טעויות. הבאנו הצעה כדי לפתוח דיונים ושיחות נוספות. מכאן נמשיך לפגישות נוספות לאו דווקא בפורום כזה שלא רלוונטי לכולם, אלא דווקא עם מי שמרגיש נפגע. בסופו של דבר נעשה סינרגיה של כל התובנות שלנו ונקבל החלטה. בכל מקרה נצטרך לעמוד במכסת ה-700. אנחנו בדיאלוג.

דפנה דורפמן: התכנית הזאת נוצרה על ידי צוות, שכלל מתכנן אדריכל, מתכנן תנועה ואדריכל נוף, אשר בחנו את יגור בראייה כוללת. כמתכנתת אני אומרת שאנחנו כחברי קיבוץ נהנים מפריבילגיה שלא קיימת במקומות אחרים. כמות השטחים הפתוחים לנפש בקיבוצים היא מהגבוהות במדינה, וטוב שכך. אנחנו שומעים ואוספים את כל מה שנאמר, ובודקים לעומק, וחוזרים שוב ושוב לשולחן העבודה. אם נגיע למסקנה שהעיבוי המוצע גורם לגריעת ריאה ירוקה קריטית, נחשוב איך להשאיר שטחים פתוחים לדיירים במרחק הליכה. מבחינת התהליך נראה לנו נכון

שיוך בדקו איפה אפשר לשכן צעירים ונקלטים, ואיפה שניתן היה יצרו שכונות ובניינים נוספים. גם אם יגור היתה נשאר שיתופית, היינו בונים במרחבים האלה. באיילת השחר הכניסו יותר מדי מבנים עתיקים לנספח לתב"ע וזאת קללה שהם לא יודעים איך לצאת ממנה. כדאי לשמר בניינים בעלי ערך, אבל אסור שנערב בזה את המדינה. יש כאן מפגש רצונות, רצון השיוך, רצון הקליטה, הרצון בדירור מוזל וגם בעלי הדשאים הגדולים והבוטותנים שהתרגלו. אי אפשר לרצות את כולם כי הלחצים גדולים. התכנית הזאת היא בסך הכול טיוטה, אבל בכללי היא מאפשרת גם וגם.

יורם ברנע: מה גורל בניין "סבתא מלמד" היכן שאני גר?

אודי קינן: הבית מיועד ל-4 דירות לשיוך. על פי בחירת הדיירים, לחלק ביניהם את הדירות או להרוס ולבנות מחדש עם 4 יחידות.

אמוץ אשר: למה לא מנצלים את השטח של הקרוואנים?

שוהם בן ארי: מחוץ ל-700 כוללת התכנית 100 יחידות קטנות, שלא מיועדות לשיוך. ההגבלה שלהן היא 55 מ"ר. מתחם הכרם כולל 4 מבנים עם 12 דירות פוטנציאליות כל אחד, ולצידם על הוואדי עוד בניין עם 12 יחידות כאלה. אנו רוצים שזה יהיה המתחם העיקרי של הדירות הקטנות, מתוך 100 שמותר לנו להחזיק בכל היישוב. חורשת העצים היכן שהיו הקרוואנים היא חלק מהמתחם. עקרונית יכולים לבנות שם בעתיד עוד בניינים עם דירות קטנות כאלה, הנותן מענה למגוון אוכלוסיות, בגלל המיקום שלו. קיבוץ צריך מתחם כזה לצעירים ולדיירים שבונים וצריכים מקום לגור. ברמת השופט יש מתחם כזה, "מחסנית קליטה" עם 36 דירות. שקלנו גם להקים שם דירות קבע, אבל החלטנו להשאיר אותו כמתחם דירות מעבר ושטח עתודה. צריך רזרבה.

גבי קרדוש: המקלחות לא קריטיות לשימור, אבל צריך להכין רשימה מסודרת של הדברים שאנו רוצים לשמר.

יעקב זך: הדיון הזה לא נותן פיתרון לגרושים. אני מציע שהדירות הקטנות ששוהם דיבר עליהן יוקצו גם לגרושים.

אודי קינן: קיבלתי הסתייגויות, הצעות ופניות מחברים. זה מבורך. מבקש מכל החברים המעוניינים להעלות סוגיות שונות, ליצור קשר עוד השבוע כדי שהפגישות יתקיימו בהקדם.

(הערת העורך: מועד שליחת ההודעות הנ"ל עבר)

קודם להציג את התמונה הכוללת, ולא להתחיל מגרש מגרש. עכשיו, אחרי שיש הצעה כללית, באמת אפשר להיכנס לשיח פרטני על דברים קונקרטיים. יש כאן הרבה דברים שנמצאים פה על השולחן אבל בסוף יש מטרה שכולנו שואפים אליה. ההשוואה לשכונות בעיר לא מדויקת, כי אנחנו במרחב קיבוצי והציבור כן חשוב. בתור אחת שכל העיסוק היום יומי שלה זה לתכנן ולשנות תכניות שכבר אושרו, אני יכולה להעיד, שדין של תכניות להשתנות, כי המציאות משתנה, וכשנדרש שינוי באים אנשי התכנון לקהילה ולגופים הרלבנטיים ומסבירים למה נדרש שינוי, ולפעמים זה מתקבל ולפעמים לא. זאת דרכו של עולם.

אביהו קול: אני בצוות השיוך. יגור היא קיבוץ ירוק עם נוף ועצים. צריך לשמור על זה ולא לפגוע בזה. התכנית של שוהם מראה, שצריך לדאוג לבנים שלנו. ולכן החלטנו שאיפה שצריך נצופף. כך גם יותר זול מבחינת תשתיות ויותר זמין ואפשר לבצע מייד. יכול להיות שזה פוגע בגינה שלך או במגרש משחקים היום, אבל מחר זה מה שיאפשר שילדיך יוכלו לבנות כאן את ביתם. מציע לתמוך בהצעה, אם צריך להכניס תיקונים ושינויים ולרוץ קדימה.

מודי למדן: המקלחת המשותפת נמצאת ברשימת המבנים לשימור. הייתי מצפה שההנהלה תביא את הרשימה לדיון ציבורי. לפני שהורסים את מגרש הטניס כדאי להכין מגרש חלופי. נאמר שחברים או נקלטים צריכים להראות יכולת כלכלית לפני השיוך. מתי השיוך מסתיים?

עופר אדר: למיטב ידיעתי, ועדת תכנון עברה ואישרה, ומודעת למה נמצא ברשימת השימור ומה לא. לגבי תהליך השיוך, הוא מסתיים, כאשר לכל חבר ולכל מגרש יש הסכם עם רשות מקרקעי ישראל, אחרי תשלומי הקרקע למנהל ולרשות המיסים, ואז הדירה יורדת משטח הקיבוץ וגם ממאזן הרכוש שלו. אנחנו עוד בשלב הביניים של הסימון שאני מתכוון שיסתיים בחודשים הקרובים. משמעות הסימון שביום השיוך תהיה הדירה שייכת לבית האב, והקיבוץ מדווה לרשות המיסים. אם המשפחה תשנה את דעתה, היא תישא בהוצאות הכספיות. ההחלטה לשייך לעצמך נכס כרוכה גם בסיכון כלכלי.

רמי פלג: אני קורא בספר של שרהלה חי, להפתעתי כבר ב-1922 היתה ביגור בעיית דירור. בקיבוץ לא עושים מה שרוצים. ישנה מעלינו רשות התכנון. היא זו שדורשת מאיתנו למצות את משאב הקרקע לפני שנקבל עוד זכויות בנייה. הם באים ואומרים פה ופה ופה, לא יכולים להישאר שטחים ריקים. הם גם קובעים כמה אפשר לגדול. כרגע אנחנו במגבלה של 700 מגרשים. בכל הקיבוצים שנעשה

ביום ד', ג' בכסלו תשפ"ה, 4.12.2024

הבאנו לקבורה את חברנו
זאב (זאביק) לב ז"ל
בית יגור אבל עם המשפחה

עופר אדר פרויקטור השיוך

בהמשך לאסיפה

קבוצת הבנים הנמצאת כבר היום ביגור רוצה לבנות את ביתה כאן, אלא שבמצב הנוכחי הקיבוץ מקצה לה אפשרות לשייך רק את הדירות הישנות.

הקבוצה השנייה היא מי שיקלטו ויתקבלו לחברות בשנים הקרובות והקיבוץ יצטרך להקצות להם מגרשים לבנייה.

מכאן עולה שורה של שאלות האם אנחנו מפלים בין קבוצה לקבוצה? למי שכאן מקצים רק דירות ישנות ולמי שיבוא בהמשך רק חדשות? איך ניתן לקלוט בנים (משתי הקבוצות) כשעלויות הבנייה הן יקרות עבורן? ושאלות נוספות.

הצורך והרצון לאפשר לבנות ולבנים שלכם להיקלט ולבנות את ביתם כאן הוא הנושא המרכזי שעל הפרק. והצעה זו מנסה להתמודד איתה בכלים שהמדינה מעמידה לרשותנו היום.

תכנונית במידה ונצא היום מהמסגרת של התכנון לשטחים חדשים, אנחנו עלולים למצוא את עצמנו מול דרישה של הרשויות החיצוניות לצופף עוד יותר את השטחים הפנימיים. במקביל אנחנו עלולים "לבזבז" את הפוטנציאל האמיתי של השטחים הנוספים לצמיחת הקיבוץ.

מניתי כאן את השיקולים המרכזיים שעמדו מול עיני צוות התכנון, צוות שיוך דירות וועד ההנהלה. אני חושב שיש כאן החלטה, שנעה על הציר שבין מה טוב לי לבין מה טוב לקיבוץ. החלטה מסוג זה היא החלטה שבה כל אחת ואחד צריך לשאול את עצמו איך הייתי מצביע אם הבת שלי הייתה בקבוצת הבנים הצעירים? חשוב גם שננהל את השיח הזה באופן נכון בתוכנו ונגיע לפתרון משותף, מפני שאם רשויות התכנון ורשות מקרקעי ישראל יצטרפו לדיון הם עלולים להכריח אותנו לעשות את זה בדרך שתצופף אותנו עוד יותר.

כשהתחלתי את עבודתי ביגור, אמרתי, שבתהליך נצטרך לקבל החלטות יצירתיות "מחוץ לקופסה" והחלטות קשות שעלולות להכאיב לחלק מהחברות והחברים.

השבוע הצגנו באסיפה את ההצעה על "מיצוי זכויות הבנייה" בשטח המגורים. הצעה זו עונה לשני הקריטריונים: חשיבה יצירתית והחלטה קשה, שחלק מהחברות והחברים עלולים לראות עצמם נפגעים ממנה.

תפקידנו הוא להסתכל על תמונת המאקרו של צרכי הקיבוץ, ההזדמנויות והאיומים שיש על יגור מבחוץ ומבפנים. יחד עם ראיית המאקרו אנחנו עושים מאמץ לראות גם את הצרכים האישיים, החששות והפחדים. הרצון שלנו הוא להביא תמונה מאוזנת ככל הניתן.

כשהתחלתי את עבודתי ביגור היו לי ספקות רבים, האם ההחלטה שלכם ללכת לשיוך דירות נכונה. הספקות האלו ליוו אותי תקופה ארוכה. רק לאחר שיחה שקיימנו הקיץ עם צעירי הקיבוץ, הבנתי שלא ניתן לפתור את בעיות הדיוור ביגור בדרך אחרת. אסביר.

ליגור יש מספר חולשות שיש להתמודד איתן. יגור הקיבוץ, נדליין שמחירי הקרקע בו גבוהים ויעלו באופן מהותי, כאשר תקודם התוכנית לפינוי אזור המפרץ.

תכנונית הקיבוץ בנוי בחלקו הגדול ממבנים ישנים מאוד בעלי לפחות שתי קומות. מערכת התחבורה הפנימית צפופה ומורכבת. פיתוח השכונות החדשות מרחיק אותן מהמרכז הקהילתי של הקיבוץ.

כמוכן שיש גם חוזקות. החוזקה העיקרית היא שהבנים רוצים לחזור. חלקם כבר ביגור וחלקם מתדפק על הדלתות שלכם. **זה האתגר הגדול ביותר שלכם כקיבוץ.** לאתגר זה יש שני מסלולים בהם אנחנו צריכים לטפל.

אנא סובח

אאאא אאאא אאאא
אאאא אאאא אאאא
אאאא אאאא אאאא אאאא
אאאא אאאא אאאא

אנא סובח

אאאא אאאא
אאאא אאאא אאאא
אאאא אאאא אאאא
אאאא אאאא אאאא

אנא סובח

אאאא אאאא
אאאא אאאא אאאא
אאאא אאאא אאאא
אאאא אאאא אאאא

עם סיום שהות מכינת "רעות" ביגור

מכינת "רעות" מסיימת תקופה של חודשיים ביגור, הבסיס הקבוע שלה הוא ביחיעם אבל בגלל המלחמה פונתה לרביבים ולתל אביב, אחר כך ליגור. וכרגע מסיימת ביגור וחוזרת ליחיעם

עזרה בשיקום הנוי בבית אחווה

קיבלתי את הזכות להדריך פעם בשבוע קבוצה של בנות ובנים מהמכינה. המשימה שהגדרנו לעצמנו היתה שיפור יסודי בנראות בית אחווה לטובת הדיירים בבית. דיברנו על גן הנוי ועל יתרונותיו, על הרכב הצמחים, הרכב הצבעים והנראות. הצבנו לעצמנו למטרה להתנסות בעבודה קשה, חשיבה, לקיחת יוזמה ואחריות, בדגש על בטיחות, קצב עבודה ראוי ומשמעת.

דיברנו על מוטיבציה ועל התוכניות לעתיד בשיבוץ ליחידות בצבא, במטרה להתברג ליחידות האיכות היכן שנמצאים החברים הטובים ביותר להמשך החיים, בסימן "הכי הכי אחי!"

החיבור והאהבה להדרכת נוער הזכירו לי ועוררו בי ימים רחוקים ומאושרים מימי הזוהר בצעירותי.

עודד קוטליאר

עזרה לנשות המילואימניקים

שני גונן: אני רוצה להודות לשתי בנות מכינה, יעל ועדי, אשר פעלו בהתנדבות וסייעו לי בהוצאת הבנות מהמסגרת פעם בשבוע. הן הראו מוכנות רבה להירתם ולעזור בכל פעם, והביאו עימן רוח חיובית, אחריות ומסירות. הן תמיד היו זמינות, נאמנות למשימה, וביצעו אותה בהתלהבות ובמיקוד. היכולת שלהן לנהל את המשימה בצורה מסודרת, ובמיוחד להשרות רוגע על הבנות, היו ראויות לציון. אני מודה להן על תרומתן הרבה והמשמעותית.

השתתפות בפרוייקט החטופים

תודה רבה לנוער המכינה היקר, על ההתגייסות, הנתינה והרוח הטובה שהבאתם לפרוייקט שיפוץ מיצג הכיסאות הצהובים. הודות לכם המיצג התחדש, ובזכות שיתוף הפעולה שלכם עם ילדי ה-ר' נוספה לו משמעות עמוקה יותר, של שותפות, ערבות הדדית, תרומה לחברה הישראלית וכמובן - העלאת המודעות לנושא החטופים. העבודה המשותפת ביחד איתכם הייתה חוויה לילדים (יצירה, אפייה, צביעה וכיף) ויצרה מיצג משמעותי ומרגש. מעריכים אתכם מכל הלב, ובטוחים שתמשיכו לעשות טוב בכל מקום שתגיעו אליו.

יאנה גרודמן, אורלי זעירא, גלית חגי, מיטל נויפלד

קלא בקיצור

מושג - "גרופית" (grupit) - חדר האוכל/מועדון, כף, ביחד.
רגע אהוב בשגרה - "שחרית", התורן השבועי עושה פעילות שמעוררת ומגבשת.
קטע פחות אהוב - "משבצות" שמתארכות ונמאס לי לשבת.
התנדבות ביגור - עזרה לנשות מילואים, "צוות" קהילה הפגיש אותי ואת יעל מהמכינה, עם שני גונן. אנחנו עוזרות לה פעם בשבוע להוציא את הילדות מהמסגרות.

עדי הופמן, קרית חיים, אמא מזכירה, אבא מנהל במספנות ישראל, שני אחים גדולים מהנדסים. בוגרת תיכון קרית חיים במגמות ערבית וביולוגיה. פעילה בתנועת הנוער של המש"צים (מדריכי טבע צעירים) מכיתה ט'. שמחה לפגוש במכינה משי"צית מחיפה שהכירה קודם. עדי חברה בצוות "אימון גופני" במכינה, שאחראים על השגרה הספורטיבית: 3-4 אימונים בשבוע, כל פעם שעה. כולם חייבים להשתתף! (אלא אם יש פטור רפואי) יש מאמן כושר קרבי, שמגיע פעם בשבוע ובוניס איתו את האימונים. הצוות מתכנן "יום ספורט" משותף עם השלוחות האחרות של "רעות". "ספורט חשוב לי מאוד, ואני רוצה להיות בעתיד מאמנת אישית בתחום. דרך הפעילות בצוות אני צוברת ניסיון וידע בתחום".

באתי למכינה כי לא הרגשתי מוכנה לצבא ושדרוש לי עוד זמן להתאפס. התאימה לי שנה חווייתית, של תהליך עם עצמי וקבוצה שמגינה, מצמיחה ותומכת. בחרתי ב"רעות" כי שכר הלימוד יותר נמוך לעומת מכינות אחרות, והדגש על טיולים והתנדבות בקהילה, לעומת מכינות אחרות, המדגישות דווקא הכנה לצבא או לימודים עיוניים. עולם המכינות מוכר לי מחברים וממכרים. התקבלנו, אני וחברה, מקבוצה של 20 מועמדים. בתחילת המכינה נותנים לך בסיס של התנהלות עצמאית בקבוצה, כי אנחנו אחראים בכל התחומים. יש צוותים מתוכנו: תוכן, אוכל-לוגיסטיקה, אימון גופני, התנדבות בקהילה ותרבות. לא היה לי קל, אני ביישנית, ובמכינה מצפים ממך להיות בולט, נוכח ופעיל. עברתי תהליך כי הייתי חייבת להשתנות. זה משהו שרציתי שיקרה, ואני ממש שמחה שהוא קרה. הרקע הספורטיבי עזר לי. המקום שבו היה לי הכי נוח לעמוד מול כולם היה בניהול אימון ספורט, ומשם זה המשיך לתחומים אחרים. יש תרבות של שיח ודיון, לומדים לדבר ולהתייחס אחד לשני. אני רואה את השינוי הזה אצלי וגם אצל אחרים.

קלא בקיצור

מושג - "ערב תרבות". פעם בשבוע, צוות מכין פעילות, שהמטרה שלה הנאה וגיבוש. לפני שבוע היה ערב "דה-וויס the voice" הצוותים הכינו ובצעו שירים על הצוותים האחרים, ערב "אוטר", הצוותים קיבלו משימות שקשורות ליסודות: אש, אדמה, מים ורוח.
רגע אהוב בשגרת המכינה - שבתות, שנשאים בקיבוץ, מתחברים אחד לשני, אין לוז, קמים מאוחר. מדברים ומשחקים וכיף להיות ביחד, ביקורי הורים.
רגע פחות אהוב - משבצת "פילוסופיה". השיעור שאני פחות אוהב. השיעור שאני כן אוהב זה "פוליטיקה ותקשורת".
התנדבות ביגור - בבית "אחוזה", בכיתה ג', שיחקתי עם הילדים כדורגל, וכתבנו מכתבים לחטופים שתלינו אח"כ בכיכר החטופים.

זיו מכלוף, אשקלון, אבא מנהל מחסן בחברת יעדים, אמא מנהלת חשבונות, שני אחים קטנים, בוגר מגמת תקשורת ורדיו בתיכון. חבר בצוות לוגיסטיקה, אחראי על התפריט והארוחות במכינה, כבר שלושה חודשים, מזמין את האוכל, בונה את התפריט. את הארוחות מכינים שני תורנים שמתחלפים כל יום. תפקיד קשה, מלא אחריות ועומס, תלונות אין סופיות, הצלחות וכשלונות, קשה לגוון בגלל התקציב. לא כף. רציתי להפסיק, אבל הצוות לא הסכים. חוץ מזה אני ממש נהנה.

רציתי לעבור תהליך עם עצמי לקראת הצבא, אבל לא לדחות בשנה שלמה בשנת שירות. התקבלתי גם למכינת "בארי", ויתרתי כי היא שנתית. במבט לאחור אולי זאת בכל זאת היתה אופציה טובה. הזמן עובר לי מהר מדי ולא השלמתי את התהליך שרציתי לעבור.

במיונים, בראיונות, הייתי אמיתי, הייתי אני, והתקבלתי. ההתחלה היתה קצת קשה, להתרגל למקום רחוק מהבית, מסגרת חדשה, בית מסוג אחר לגמרי. אנשים שונים ממני, פתאום אתה עם בנים שמסתובבים בלי חולצה, או אנשים עם דעות פוליטיות שונות קיצוניות.

המכינה היא חוויה משנת חיים, הופכת אותך לאדם שונה, מאושר יותר. הניסיון והחוויה יעזרו לי בחיים. הדבר הכי טוב לתת לעצמי.

הלל בקיצור

מושג - "סדנת קבוצה", "השלוחה" מחולקת לשתי קבוצות של 17-18, שם נעשית העבודה על "המרכז הבטוח", כדי שכולם ירגישו נוח מבחינה אישית וחברתית.
רגע אהוב בשגרה - הפסקות ושני"צ.
קטע פחות אהוב - הקימה לשחרית ב-7 בבוקר!
התנדבות ביגור - פעמיים בשבוע ב"בית אחווה", אחרי הצהריים, זמן איכות עם אחד הדיירים. אני מצליח לתקשר איתו וזה בהחלט נחמד.

מתן כהן, תל מונד, אבא מהנדס, מורה למדעי המחשב, אח גדול בצבא ב"אגוז" ושני אחים צעירים. בוגר תיכון במגמת ספורט ומדעי הסביבה, ב"צופים" מכיתה ד'. במכינה הוא חבר בצוות "גיוסים", שאחראי לגייס את המכינאים הבאים לשלוחת יחיעם. הצוות מכין את כנסי המיון לאורך השנה, מבחינת התוכן והעברת הפעילות. את המיון משלב לשלב עד הרשימה הסופית עושים עובדי המכינה. משתדלים להגיע למספר של 400 מתמיינים, שמתוכם ייבחרו כ-40.

באתי למכינה כדי לצאת מהבועה, להכיר אנשים אחרים ואוכלוסיות אחרות. השנה הקדם צבאית, במכינה או בשנת שירות, תורמת לאישיות ומכינה לצבא ולהמשך החיים. זאת הזדמנות לעצור את המסלול שהחיים מובילים אותנו, ולקחת לזמן להכיר את עצמנו יותר טוב.

הגעתי ל"רעות", אחרי שלא התקבלתי למכינות אחרות. כמעט התייאשתי, ברגע האחרון היצע לי חבר, בוגר "רעות" לנסות, והיה מקום. התלבטתי, לין המנהלת הגיעה אלי הביתה להכיר אותי, והחלטתי שכן, בדקה 90. ממש בדקה ה-90.

אני לא מתחרט. בהתחלה לא היה קל. להיות 24/7 עם אנשים שאתה לא מכיר. סוג של "רכבת הרים רגשית".

עוד אין לך את המקום הבטוח, אתה קצת עלה נידף ברות. לפעמים מרגיש ממש אהוב ופופולרי, ויום אחרי זה הכי בודד.

המכינה דוחפת אותנו קדימה, לעשות יותר, להתנדב יותר, לשרת יותר, ואתה מרגיש את התהליך הזה שהופך אותך ל"יותר", יותר בטוח, יותר מסוגל, יותר חזק.

הלל בקיצור

מושג - "ממ"ש", "מכינאי מוביל שבוע", סוג של "חניך תורן" שאחראי על הקבוצה כל השבוע, דואג להעיר בבוקר, להנחות את השחרית ושנאשים יגיעו לפעילויות. הוא גם נותן פעם אחת "הנחיית עמיתים", שיעור או פעילות בנושא שקשור לליבו.
רגע אהוב בשגרה - משבצת "סכסוך", סדרה של שיעורים בנושא הסכסוך הישראלי-פלסטיני. על ידי מרצה מבחוף.
רגע פחות אהוב - אימוני כושר קרבי.
התנדבות ביגור - עזרה בחדר האוכל, עזרנו לנקות ולסדר את מחסן כלי העבודה והתיקונים, מבצע ניקוי כסאות ואריזת מנות לעובדים במפעל.

יובל מהלה, מחולון, אבא עצמאי, אמא מאמנת כושר, אח גדול מדריך צניחה בצבא, אחים קטנים תאומים בני עשר. בוגרת מגמת מחשבים בתיכון. פעילה ומדריכה ב"צופים". במכינה יושבת בצוות "קהילה", שאחראי לקשר עם הקיבוץ, המשפחות המאמצות ואירועים בקיבוץ. ביחיעם לא הספקנו לעשות כלום לפני שפינו אותנו. ברביבים עשינו הפנינג סוכות. ביגור השתתפנו בצביעת כיסאות צהובים בבית הילדים ה-1. מתכננים עוד אירוע אחד ביגור, שוק "קח-תן" לפני שנחזור ליחיעם.

ידעתי שארצה פסק זמן לשנה קדם צבאית אחרי התיכון, כדי לפתח את עצמי ולהגיע לצבא מוכנה יותר, וגם רציתי לתרום, להכיר אנשים ולצבור עוד חוויה. פחות ידעתי ושמעתי על האופציה של שנת שירות, חבר טוב שלי עשה מכינה חצי שנתית והמליץ. "חצי שנתי" נראה לי כאופציה סבירה יותר, שלא תימאס באמצע, ולא לדחות את הצבא יותר מדי. "רעות" היתה טבעית בגלל הדגש שניתן כאן על תרומה לקהילה. לא כולם מסביב הבינו מה זה, ולמה זה טוב. אבל תמכו ובירכו כי זה בא ממני. נסעתי ל"כנס חשיפה" ראשון שכלל הסברים. אחר כך היה "כנס מיון" של יומיים באחת השלוחות. הייתי במתח אפילו שהתקבלתי לעוד מכינות, לקח שבועיים עד שהודיעו לי שהתקבלתי.

נהניתי מההתחלה, אפילו בכנסים ובמיונים. הקושי בהתחלה שזורקים אותך למים, ופתאום אתה מוקף באנשים כל הזמן. אני אדם חברתי ואוהבת אנשים אבל לפעמים זה מציף. המכינה שמה דגש על מגוון חברתי וזה לא תמיד קל להיות עם אנשים מרקע תרבותי או דעות פוליטיות שונות.

תכלס מהר מתחברים לכולם, וזה כור היתוך מבורך. המכינה מוציאה אותך מהבועה שגדלת בה. מוציאה אותך מאזור הנוחות, ובאמת מכינה אותך לצבא. את החוויות אזכור והחברים הם לחיים. אני נהנית ועוברת תהליך של אדם תורם יותר ומקבל יותר. אני יוזמת יותר ועוד יותר טובה בלעמוד מול אנשים. זה פיתח אותי ממש.

גיבורות העורף

אוסף שיחות לחנוכה. נשות המילואמיניקים ומילואמיניקים שניים, משתפים בשנה עתירת מילואים, בציפיה לנס חנוכה - שחרור החטופים

גל עצמאי, בעל עסק בתחום המזגנים. גל שירת עד כה במילואים מעל 250 יום בשתי גזרות הלחימה העיקריות. לצד העומס של חיי היומיום וטיפול בשתי בנות קטנות, קיימים כל הזמן גם פחדים וחששות. הקושי הכי גדול הוא בשעות שהבנות בבית, בלילות ואחרי שיחות הטלפון. הפחד מהבלתי צפוי והחשש המלווה בדאגה אין סופית לגל, גורמים לעיתים להתכנסות בתוך עצמי. אך אין כמו הפחד הגדול מכל - הנקישה בדלת. להיות נשואה ללוחם קרבי, לוחם חוד, אשר שייך ליחידה מובחרת העוסקת תמיד במבצעים מסכני חיים, זו תחושה של גאווה גדולה מצד אחד, אך דאגה אין סופית מצד שני. כבת יגור, המחנכת כאן את בנותיי, הרגשתי תמיד חלק מהמקום, מהקהילה ומהמשפחה המורחבת ועל כך אני אסירת תודה. לנגד עיני עומדים תמיד החטופים ואני מתפללת לשובם הביתה. משתתפת בצער המשפחות השכולות ומקווה שהטוב עוד לפנינו.

אופיר בן דור-לוגסי

אופיר נשואה לגל לוגסי (בן קיבוץ עין גדי ולוחם מילואים בסיירת צנחנים חטיבה 55). אמא לשתי בנות: הילי (שנתיים וחצי), לירי (5 חודשים). אופיר וגל מתגוררים בשנתיים האחרונות ברמות יצחק, בהמתנה לקליטה ביגור ומחנכים ביגור את הילי ובקרוב מאוד גם את לירי. היא אדריכלית, עובדת במשרד אדריכלות גדול בתל אביב,

לאחרונה התחיל סבב מילואים נוסף עד סוף ינואר. יותם משרת במילואים בתפקיד סמ"פ בגדוד הנדסה. הוא אוהב את הגדוד ואוהב לעשות מילואים, זו שליחות גדולה עבורו וערך עליון של הגנה על המולדת ועל הבית, ואני גאה בו על כך שהוא עושה ומקריב כל כך הרבה כדי שנוכל לחיות כאן בשלום ובביטחון. בסבב הראשון של המילואים הייתי בהריון. הקושי הגדול ביותר, בנוסף להלם והפחד שכולנו הרגשנו, היה לנסות להסביר לאיתי, שמאוד מחובר וקשור ליותם, למה אבא לא נמצא ולמה אנחנו לא רואים אותו, וכמובן הדאגה שלי שהלכה וגדלה, יותם היה בלחימה ולא היה זמין ובקושי היינו מצליחים לדבר. עכשיו בסבב השני הקושי הוא בעיקר בתפעול של בית עם שני קטנטנים. אני נעזרת המון במשפחה שעוטפת אותנו. נקודות האור היו כמובן בימים בהם יותם היה מגיע הביתה להתרעננות, זה היה מחזיר לכולנו את האוויר ולרגע קטן היינו ב"שגרה" הפרטית שלנו וקצת שכחנו מהמצב. בחנוכה הקרוב אני מקווה שנצליח לחגוג ביחד עם יותם, שיצא להתרעננות של כמה ימים, ובעיקר בעיקר אני מקווה ומייחלת שהחטופים יחזרו, זה הדבר החשוב ביותר וכל העבודה הקשה של החיילים בשטח שווה את זה שכולם יחזרו סוף סוף הביתה.

רז פארן בניסטי

מנהלת את מרכז "שחר - בית לאימהות ותינוקות" של הגיל הרך ביגור, נשואה ליותם, מנהל פרויקטים בחברה לפינוי מוקשים. אמא לאיתי בן שנתיים ותשעה חודשים ולעומר בן תשעה חודשים. יותם יצא למילואים ב-7.10. באותה שבת כבר מוקדם בבוקר, כשראינו מה קורה, הוא הלך להכין תיק וידע שבקרוב מאוד ייקראו לו, ואכן הטלפון הגיע די מהר ולקראת הצהריים הוא נסע כבר. מאז הוא היה במילואים 4 חודשים בלחימה בעזה.

של כמה שעות גם יוסף וגם אחי - שי, דור, אשתו, היתה אז בהריון מתקדם והיא עם ריף הקטנה עברו לגור אצלנו בבית. שתינו היינו במתח רב. אני בהתחלה אפילו חשתי להשאיר את הילדים הגדולים לבד בבית. לא ידענו איך נתנהל בדיוק, אם תפתח לידה במהלך הלילה. הקושי הפרטי התערבב עם הקושי הקהילתי והקושי הציבורי. היה לא קל.

עם כל הקושי, נולדו השנה גם שתי אחייניות מהממות לשי ודור ודני וים. לא רוצה להשתמש בסיסמאות של "ניצחון", אבל... כן... זה קצת מרגיש ככה.

משהו שאני מצפה לו בחנוכה הזה, כשעברנו לבית החדש ראיתי איזו חנוכה שמאוד רציתי וקצת התקמצנתי עליה. בחנוכה שעברה, בזמן שיוסף היה במילואים - הוא עשה שמיניות באוויר, כדי שמישהו יקנה לו אותה ויביא לו אותה מירושלים. כמו בשנה שעברה, שיוסף ושי לא היו איתנו בכל ימי החג, גם השנה הם לא יהיו. אבל אני מקווה שנצליח למצוא איזה יום אחד שכן נצליח להתכנס ולהדליק נר ביחד.

חשוב לי להגיד עוד משהו. ביגור היום יש מעל 40 משפחות עם ילדים צעירים, שבני הזוג עושים מילואים או נמצאים בשירות קבע. אצל כל משפחה זה מתנהל אחרת, חלק מבני הזוג לוחמים, חלק תומכים או בשירות אחר. חלק נעדרים לתקופות ארוכות וחלק במשמרות. בזכות אותם בני זוג, בזכות אותן נשים וילדים - אנחנו מצליחים לנהל פה אורח חיים יחסית רגיל.

אני רוצה להודות לאנשים שמאחורי והופכים את היום יום בשבילנו, משפחות המילואימניקים, לטובים יותר: המתנדבות שמכינות אוכל למשפחות המילואים, הנערות שהתנדבו לעזור בבייביסיטרים, שכנים וחברים שנמצאים שם בשבילנו, לגלית חגי ולכל שאר הצוות שמטפל ברגישות במגוון מצבים.

וגם למשפחה העוטפת והתומכת סביב, ובמיוחד לסבתא פירה האחת והיחידה שנוסף על הדאגות שלה - ממשיכה לעזור, לתמוך ולפרגן לכל הילדים והנכדים.

נטשה שור גורליק

נשואה ליוסף, הורים ליונתן בן 13, מאיה בת 11 וניתאי בן 6.

נטשה עובדת כמנהלת הדרכה ב"ארד" (שעוני מים) ויוסף ב"רמון ספייס" חברת שמתכננת מחשבים ומערכות אלקטרוניות ללוינים בחלל. מוביל את הפיתוח המכאני בחברה.

יוסף גוייס באוקטובר 2023 ברצף ל-100 ימים. עכשיו הוא בעיצומם של חודשיים וחצי נוספים של מילואים. זה היה מאוד שונה מכל מה שהכרנו. כשהיינו צעירים יותר, יוסף היה ברצפים של שלושה שבועות לכל היותר. בשנים האחרונות גם זה הצטמצם ותקופות המילואים היו קצרות יותר. הקושי הכי גדול היה בהתחלה. ב-7.10 גוייסו בהפרש

נופר כספי

יאיר ונופר כספי, הורים לירדן 6 ואיל 3.5. עובדים ב"סט פוינט", חברה המעניקה שירותי ייעוץ אקטוארי ופנסיוני ויאיר בנוסף גם בתפקיד אחראי פנסיה ביגור.

הגיוס הראשון היה כחודשיים לאחר תחילת המלחמה למשך חודשיים ולאחר מכן לעוד תקופות עם פרק זמן דומה. לעומת שנים קודמות, בתחילת המלחמה היה הפחד הקיומי, הניסיון להגדיר מהו הבית, תחושת הבגידה, הכאוס והכאב ליוו אותנו וחלק גדול מהתחושות האלו בעצם מלוות אותנו עד היום. הפעם הקודמת שחשתי ליאיר היתה בצוק איתן אך באותה התקופה לא היו לנו ילדים ואני יכולה לומר שכאשר יש ילדים בתמונה התחושות והחששות מתעצמים ולא נותנים מנוח.

הקושי הכי גדול, חד משמעית, התיווך ומתן תחושת ביטחון לילדים, שאבא יהיה בסדר. לפני יותר משנתיים איבדנו את רון בזמן שירותו הצבאי ולכן בתי ירדן מודעת למשמעות האובדן ולתחושת האבל. היתה לה תקופה מאד קשה, כשיאיר היה בצבא, והיא כל הזמן חששה לו, ושאלה עליו, ומה יכול לקרות לו. היה לי חשוב שכל בוקר הם יקומו בחיוך, וכל ערב ילכו לישון בתחושה שהכל בסדר ושום דבר לא יכול לפגוע בנו. נקודות האור הגדולות הן הילדים, איל וירדן. שניהם מסמלים מבחינתי את העתיד שלנו וכל עוד הם רואים אותו בוורוד, מבחינתי הצלחנו ועם זה ננצח.

חשוב לי מאוד לומר "תודה" לכל מי שתמך ועזר גם כשלא ביקשתי ופניתי, לתימור ועכשיו לנטאשה ולכל מי שלוקח חלק בעשייה ומעניק תחושת חום ואכפתיות לנשות המילואים. תודה לשרהליה ולכל המשפחה שעשו הכול כדי להקל עלינו ולשמח את הילדים.

מצפה שכל החטופים יחזרו, שכולם יוכלו לחזור לשגרה שלהם. ויפה שעה אחת קודם.

בבית, כשהיינו צריכים, הציעו לנו עזרה מהקיבוץ, אך החלטתי להתמודד עם זה בעצמי, תודה לבלוקונים שמידי פעם פינקו אותנו בפיצה. הקושי המשמעותי ביותר היה ההתנהלות לבד עם ארבעה ילדים, בעיקר בזמנים שבהם לא היו מסגרות חינוכיות זמינות. הייתי צריכה ל"גיגל" בין העבודה, זומים מבית הספר ולדאוג לארוחות. נוסף על כך, הייתה גם תחושת לחץ בזמן האזעקות, כשהילדים לא היו בבית, וצריך היה לוודא שכולם נמצאים במקום בטוח.

מצד שני, הילדים ואני מבינים עד כמה חשוב ומועיל מה שרן עושה במילואים, וזה נותן תחושת גאווה. הרגעים המרגשים ביותר אלו המפגשים של הילדים עם רן, כשהוא חוזר הביתה.

למדתי שאני מסוגלת להתמודד עם מצבי לחץ ועם חוסר וודאות בנוגע למה שיקרה בכל רגע. גיליתי שאני יכולה להתארגן ולהכין דברים מראש למקרה שיהיו הפתעות או דברים נוספים לא צפויים.

בחנוכה הזה אני מצפה לרגעים של שמחה ואור, שיחליפו את התקופה הקודרת והאפרורית שעטפה אותנו. אני מצפה לזמן איכות עם הקרובים שלי, ולהדליק חנוכיות שמביאות אור לביתנו ולמדינה. אני מקווה שהחג הזה יוכל להביא איתו גם רגעים של שלוה. שנזכה לראות את החטופות והחטופים שבים הביתה בשלום, ושפצועי הגוף והנפש יקבלו את הריפוי וההתחזקות שהם זקוקים להם. כולי תקווה שבחג הזה יהיה אור שיאיר לא רק את הבית, אלא גם את הדרך לימים טובים יותר.

ענת איזנקוט

ענת עובדת במש"א-לגין, רן עובד במשרד רו"ח בחיפה, הילדים: אלעד 14, נוגה 12, מאיה 8 וליאור 6.

רן נמצא עדיין במילואים מאז סוף מרץ, זה בהחלט שונה מהתקופות הקודמות. בפעמים הקודמות לא היו לנו ילדים ולא היה את הלחץ והחשש מהמלחמה. הילדים, בעיקר הגדולים, משתלדלים לעזור ככל שניתן. אפשר להרגיש את החסר של רן

גדולות וקטנות שמחממות את הלב וכמובן המשפחה הקרובה שתמיד שם. הקושי הגדול הוא בזה שליאור לא נוכח ביומיום והדאגה הבלתי נגמרת שהוא בסדר. כשכבר מגיע הביתה הראש שלו במקום אחר, מתעסק הרבה בדברים הקשורים לצבא עם טלפון צבאי שלא מכבים ושלפעמים מצלצל גם באמצע הלילה. במשך השנה וגם לאחרונה היו כמה אירועים קשים שהיה מעורב בהם ובחופשות שבאו אחרי היו מחויבויות אחרות ופחות זמן משפחה.

מצד האור, מרגש לראות את ההתגייסות המדהימה שהייתה לטובת המפונים, החיילים וכמובן משפחות החטופים. עם כל הקושי, יש הבנה במשפחה שאבא עושה משהו חשוב ומשמעותי. זיכרון עצוב שאני לוקחת איתי הוא של ערב פסח, מתכוננים לנסוע אליו לעשות סדר משפחות בהתארגנות של כמה מילואימניקים, במקום מרוחק מספיק מהגבול, קצת לפני החג היחידה שלו קיבלה פעילות לזמן של ליל הסדר. הייתה תחושת אכזבה גדולה שהוא שם ואנחנו פה בחג כזה.

הטוב בזה, למחרת בצהרים הגיע לכמה שעות (וכבר בערב שוב חזר לצבא). אני מרגישה שאנחנו באירוע אחד גדול שהתחיל ב-7 באוקטובר ועדיין לא נגמר, הביא איתו כאב גדול לכל כך הרבה אנשים באופן פרטי ולנו כמדינה. המציאות הביטחונית היא כבר חלק מהיומיום, וזה דורש מאתנו חוסן רגשי והתמודדות עם חוסר וודאות, מלמד אותי ואני מאמינה שגם אנשים רבים, להעריך רגעים של שקט ושיגרה. הלואי שנצליח לחיות במקום בו הבחירות שלנו נעשות מתוך חופש ושקט ולא מתוך תחושה של מתח וחשש, שנחיה במקום שבו יש כבוד הדדי והבנה בין אנשים, גם כשלפעמים לא מסכימים.

אני מרגישה שהגענו לנקודה שכולנו רוויים ושמייצנו, שהמלחמה הזאת צריכה כבר להסתיים גם בדרום. הגיע הזמן להחזיר את כולם, גם אם המחירים כבדים, חושבת שבלי זה לא נוכל לחיות בשלום בינינו.

הנס הכי גדול שלנו יהיה כשיחזרו כל החטופים הביתה, מאמינה שזה יביא אותנו למקום שלא הגענו אליו עדיין מאז תחילת המלחמה, יאפשר לבנות את היישובים שנהרסו, ולהחזיר את המפונים לבתיהם ולחזור לשיגרה שכל כך חסרה לנו.

ליאור שחר ואילן פדהסון

ניצן (עוגן) שחר

ניצן וליאור הורים לאיתי (ט'), עמית (ז') ויהלי (ד').

ליאור גויס ב-7 באוקטובר וסיים אחרי ארבעה חודשים. אחר כך יצא לשני סבבים נוספים שתוכננו מראש, בערך חודשיים כל אחד. לפני ראש השנה גויס בלי התראה ועדיין נמצא במילואים.

אנחנו במציאות שונה, שבה יותר משנה הוא כמעט שלא נמצא בבית. בתקופה הזאת הרגשנו את התמיכה של הקהילה, הרצון לעזור, מחוות

עוד באותו היום אודי חזר לישראל ישר למילואים. יעל ואני חזרנו אחרי יומיים. אודי כבר היה מגוייס והכול הרגיש מאוד לא בטוח וכאוטי. אודי לא היה בבית מעל לחצי שנה והתרגלנו לזה הכי טוב שיכולנו. בתקופה הזו עזרה לנו מאוד הסולידריות והאכפתיות שחברי הקיבוץ הביעו ובמיוחד סבא וסבתא, רבקה ויעל, שהיו בשבילנו 24/7.

הכי קשה היה הלחץ שנבע מתוך ההבנה, שלא רק שאני לבד אלא שבעלי לא נמצא בנסיעת עבודה אלא בסכנה משמעותית. מעבר לכך, קיים הקושי של להמשיך את היוםיום בעבודה וכשאני בהריון ואמא לילדה, שדווקא כשאבא במילואים, בוקעות לה שיניים.

נקודת האור בכל התקופה הקשה הזו היא המשפחה של אודי, שעליהם אני יכולה לסמוך ב-100% בכל עת ולדעת שיש חברים ושכנים וקבוצה של "נשות המילואים" שנמצאים שם בשבילנו (זה בעצם אומר על רוב היגורניקים) ועל כך המון המון תודה!

בחנוכה הזה אני מאחלת שכולם יחזרו הביתה בשלום!

מריס קוטליאר

מחנכת כיתה ו', מורה לגרמנית ולאנגלית בבית ספר פרטי בזיכרון יעקב, יעל בת שנתיים. אהוד מנהל החינוך הבלתי פורמלי ביגור. ה-7 באוקטובר תפס אותנו בביקור אצל ההורים שלי בגרמניה.

שבסופו של יום אנחנו עדיין נאלצים להתמודד עם רוב המחרים לבד.

רגעים שלא אתגעגע אליהם: החגים והחופש הגדול שהיינו לבד, במקום לטייל יחד, לרוץ לבד למקלט עם ילד על הידיים, מרגישה אשמה שאני לא מספיק בכושר.

נקודת האור היא המון נשים נהדרות שהכרתי כאן בזכות ההתגייסות ליוזמות הקהילתיות המבורכות. זו גם באמת הזדמנות נהדרת להודות להן, לכל אחת ואחת מהן, מכל הלב ועם המון הערכה, וכמובן למי שמובילות ומנצחות על הכול: גלית, נטשה ותימור.

תובנות חדשות הן שאנחנו הנשים מסוגלות להרבה יותר מעבר למה שדמיינו, ועדיין אנחנו נשארות לפעמים מאחור אחרי תקופות של חופשת לידה ומילואים של הגברים. העולם צריך יותר "נשים לביאות" כמונו! בעמדות מפתח.

אני תומכת ומעודדת את שירות המילואים, משום שזו אכן משימה חשובה מאין כמותה. מצד שני יש כעס על המחיר הכבד שנדרשנו לשלם כמשפחה מבחינה רגשית וכלכלית. אף אחד לא באמת ידאג להחזיר לנו את המצב האישי/משפחתי/כלכלי לקדמותו. וככה עולות תהיות, "האם העם ראוי לזה? צד אחד מקריב וצד אחר לא, והמון פשע. ויש גם כעס, למה ההורים או הילדים של כל המשפחות המגוייסות צריכים לשלם מחירים כל כך כבדים, אם אנחנו כעם, או אפילו כבני אדם לא באמת ראויים לכך?

בחנוכה, הייתי מצפה, כמו כולם, שהחטופים ישבו סוף סוף הביתה בריאים ושלמים בגופם ובנפשם עד כמה שניתן לאחר כל הזמן הזה, שכל אנשי כוחות הביטחון, שעושים עבודת קודש ומקריבים מעצמם כל כך הרבה, יחזרו גם הם בשלום, ויצליחו לשקם ולהחזיר את חייהם לקדמותם. שתהיה הרבה התחשבות בשיקום שלהם, תמיכה ועזרה מהרשויות או במקרה של החברים המגוייסים כאן, גם מהקיבוץ.

רן: מחמם את הלב לדעת שאתה הולך למילואים, ויש תמיכה מדהימה של אנשי הקהילה!

נופית פלגי

נופית ורן פלגי בעלי "פלגי הנדסה" - פיקוח וניהול פרויקטים בתחום הבנייה, וביצוע חוות דעת הנדסיות (בדק בית לליקויי בנייה עפ"י התקן), הורים לנריה בן 4.5.

המילואים נמשכו כ-150 ימים במצטבר עד כה, ולצערנו היד עוד נטויה, כמובן שזה היה שונה מתקופות קודמות, יותר ארוך, יותר אינטנסיבי, יותר מעורפל וחסר וודאות בכל המובנים ההתמודדות אחרת. המחיר הנפשי והכלכלי שונים לגמרי. הפעם זה ממש פגע בשגרת החיים שלנו. יש הרבה תכנונים שלא יצאו לפועל. הצמיחה שלנו כאנשים, כמשפחה, כעסק שנעצרה.

כמובן שיש מעטפת מדהימה מסביב של עזרה מהמשפחות ואנשי הקהילה שנרתמים לעזר וכו', אבל עם זאת לכולם יש גם את שיגרת חייהם, כך

בתוך הכאוס והיוו גם עוגן חשוב. אני מודה לצוותים החינוכיים בגיל הרך ובבית הילדים שעושים את העבודה מכל הלב, חושבים ביצירתיות על פתרונות חלופיים ומאפשרים לילדים לשחק ולחלום. בנוסף, עבורי כאמא לתינוק קטן בתוך המלחמה, "מרכז לי ולך" בהובלה של ליסה היה מרחב מוגן בכל המובנים. גם בשגרה המרכז הוא מקום שמעניק המון תמיכה לאימהות אחרי לידה והוא משאב מופלא בקהילה שלנו. במלחמה זה הורגש הרבה יותר. ליסה הייתה זמינה בכל שעה, לכל צורך שהוא. מגיעה לה תודה ענקית. המפגשים במרכז יצרו תחושה של שייכות ומקום שאפשר לנוח בו ולמלא מצברים. אנשים נהדרים מהקהילה הגיעו להעביר במרכז הרצאה או פעילות הקשורה לעבודתם בהתנדבות וזה תמיד העניק משמעות נוספת ולמידה ומגיע לכולם המון תודה. בשבילים ובדרכים פגשתי אנשים שהביטו בעיניים טובות, נתנו חיבוק ותחושה שיש לי למי לפנות.

די מהר תימור, גלית ונטשה נכנסו לתמונה ודאגו לרכז את כל החשיבה והתמיכה למשפחות המילואימניקים ואנשי הקבע בשליחות ומסירות. בלעדיהן זה היה נראה אחרת. נטשה גם מרכזת את כל נושא ארוחות ערב למשפחות. וזאת עזרה גדולה מאוד. וגם פה הרשימה ארוכה, יש המון אנשים להודות להם, על מחשבה, הכנה ובישול בהשקעה ואהבה.

הימים עברו ולמדנו להסתגל לשגרת חירום, גוונים שונים של חירום. אחד הרגעים המאתגרים היה ביום שעברנו דירה לפני חודשיים וחצי, תחת איומי טילים. רגע לפני ראש השנה, אלמוג הוקפץ לסבב ארוך נוסף של מילואים. בחגים היינו בנפרד. תקופה של דריכות, עם אזעקות, טילים וכטב"מים. גם בתוך הקושי הזה היו הרבה נקודות אור. חברים ושכנים שתמכו ועזרו. סבים וסבתות שגויסו בצו 8 לעזור לי לארגן את הבית ועזרו המון. שוב, מסגרות החינוך והצוותים הנהדרים חיבקו וראו ועזרו להחזיק. צוות המרפאה, צוות הבניין, יעל זך, צביקה רביב והחשמלאים. באמת כל מי שפניתי אליו תמיד נענה לעזרה, בטח יש עוד שלא ציינתי ומגיעה להם תודה. למדתי בתקופה הזאת להיעזר. זה אולי נשמע מובן מאליו אבל זה לא פשוט להיעזר באינטנסיביות, באופן יומיומי.

אנחנו לקראת חנוכה ואני הכי מאחלת שכולם יחזרו הביתה, כולם, שמחר נתעורר ונשמע שיש הסכם שעושה סדר וביטחון בגבולות ושהחטופים בדרכם לישראל, שנוכל לנשום קצת יותר ולהיות דרוכים קצת פחות כשנתבונן על הנרות הדולקים בחנוכה.

נירית למדן

אלמוג ונירית למדן הורים ל-3 בנים: אוריה בן 8.5, מעיין בן 5 וארבל בן שנה ו-3 חודשים.

אלמוג לוחם במילואים הוקפץ בצו 8 ב-7.10 ומאז נאלצנו להתרגל למציאות שמשנתה. הסבב הארוך הראשון של המילואים פגש אותנו 6 שבועות אחרי הלידה של ארבל, בעודנו מסתגלים למשפחה שהתרחבה. התחושות הקשות אחרי ה-7.10, חוסר הוודאות והזמן הממושך שלא התראינו היוו קושי גדול. משני הורים לשני ילדים הגענו למצב שבו אני הורה אחד לשלושה.

נקודות האור היו העזרה והתמיכה מהמשפחה ומהקהילה. זאת הזדמנות עבורי להודות על הרבה דברים טובים. המשפחה שלנו, משפחת ניב וכמובן משפחת למדן, עטפו אותנו והיוו משענת מאוד משמעותית. הם היו בשבילי בית בתקופה הזו והרגשתי בת מזל. המשפחה שלי מתגוררת בגן יבנה ואחרי 7.10 תקופה ארוכה לא יכולנו להיפגש.

באותה תקופה מסגרות החינוך, התארגנו מהר עם מפגשים במקלטים, יצירת שגרה ותחושה של רצף

חורן שגב אבני

מנהלת ביקורת בתחום מערכות מידע וסייבר, משרד מבקר המדינה. נשואה לארז, אמא לתום בת 11, נווה בן 9, יועד בן 5. היה מאוד אררררררררוך והסתיים ממש רק עכשיו. ארז שירת בשירות מילואים מתמשך ממש מההתחלה, כמעט לאורך כל התקופה, למעט כשלושה שבועות.

ארז: תקופה מאוד מאוד ארוכה ואינטנסיבית, המילואים הפכו להיות שגרת החיים. זכיתי להיות חלק מיחידה של לוחמים ברמה הכי גבוהה, ברמה המקצועית והאישית. לצערי, אני רואה את עצמי ממשך לשרת בשנים הקרובות באופן אינטנסיבי, לאור המציאות הביטחונית.

מורן: נקודת האור הייתה בתי הילדים (גי-ד' והי-י') שפירגנו לנו מדי פעם עם מאפים כאלו ואחרים, צוות גן חצב כולו, בייחוד עפרי הגנת, שאפילו הקימה קבוצת תמיכה ייעודית לאמהות כמוני. לא מובן מאליו בכלל! הקושי הכי גדול היה לדעת שאין ברירה, צריך להסתדר. עם כל הדאגה

לארז, האילוצים השגרתיים, הדרישות של כל אחד מהילדים והניסיון שלי לשמור על סוג של שגרה ושפיות למרות המציאות הלא-שפויה בעליל. נקודת אור שראיתי בכל זה היתה ההבנה של הילדים והרצון שלהם לתת מעבר (להכין סלט, לשמור על האח הקטן בין לבין, לדאוג אחד לשנייה, לעזור גם כשקשה).

ארז: זה לא אידיאלי, בלשון המעטה, להיות מרוחק מהבית וממה שקורה. זה באמת החלק הכי קשה באופן טבעי. אבל אני באמת מאמין, שאני מחויב לתת מעצמי ברגעים שכאלו, לזה חונכתי. בגדול ניסיתי לנצל כל רגע שאני בבית להיות עם המשפחה, ליהנות מרגעים קטנים שרק אחרי למעלה מ-300 יום במילואים, מבינים עד כמה הם חשובים.

מורן: רגע בלתי נשכח אחד היה שנאלצנו להתפנות למקלט באמצע הלילה במהלך המתקפה האיראנית הראשונה. באנו מצוידים, העברנו שם את הלילה, אווירת סוף העולם, ואז בבוקר התקפלנו. אחרי כל זה יועד, הקטן שלי, סיכם את האירוע במילים: "היה כיף!" בסך הכול, תקופה מאוד ארוכה, לא שפויה, שטרם הסתיימה יש לזכור, ובכל זאת שרדנו אותה.

ארז: כמעט כל רגע הוא רגע שזוכרים. אני לא דמיינתי שאני אמצא את עצמי כל כך הרבה זמן במילואים, שאחזור להיות לוחם על מלא, כמו בשירות הסדיר. זה משהו שלא שוכחים.

אבל רגע אחד נצרב בזיכרוני אחרי כמעט 30 יום שלא הייתי בבית. עצרנו אחרי פעילות לאכול משהו באחת הערים בדרום הארץ, ופתאום רצו אלי שתי ילדות קטנות ופשוט חיבקו אותי ואמרו לי במבט מלא אהבה "תודה שאתה שומר עלינו". ואז נתנו לי מכתבים עם ציורים מלאים בלבבות, ופתאום בבת אחת הרגשתי כמה הילדים שלי חסרים לי וכמה אני מתגעגע הביתה. זה אולי הרגע שבאמת הלחלה אלי המשמעות של המלחמה הזאת, וכמה היא חשובה לעתיד של מדינת ישראל והדורות הבאים.

מורן: נס חנוכה? מקווה מאוד שהחטופים יחזרו אלינו בהקדם, אולי אפילו לפני, ושזה יהיה נס החנוכה שלנו. מקווה שלא "יגנבו" לנו את ארז שוב.

"רצים על פתוח" ולזכר הבנים

לראשונה לאחר ההגעה להפסקת אש בצפון: כ-1,200 ישראלים השתתפו במרוץ של רשות מקרקעי ישראל והמועצה האזורית זבולון, "רצים על פתוח" בחוצות יגור, שמטרתו להעלות את חשיבות השמירה על שטחים פתוחים. המרוץ נערך בשטחיה הפתוחים של המועצה, כאשר מסלולי הריצה עוברים במספר אתרים, אשר שוקמו על ידי הקרן לשמירה על שטחים פתוחים, בהן טיילת הקישון וטיילת ציפורי. כלל המקצים הוזנקו מחוצות יגור, כאשר המקצה הארוך ביותר נע מזרחית ועבר דרך שמורת שער העמקים, קריית טבעון ולאחר מכן צפונה והקיף את הכפר ראס עלי וסיים בשמורת אלונים בסמוך ליישוב נופית.

המרוץ הוזנק על ידי מנהל רשות מקרקעי ישראל ויו"ר הקרן לשמירה על שטחים פתוחים ינקי קוינט, ועל ידי עמוס ראש המועצה. במסגרת האירוע התקיים מרוץ של 5 ק"מ לזכרם של 4 חללי צה"ל, תושבי המועצה שנפלו סמוך למלחמה האחרונה ובמהלכה: רון גבריאל, אסיף לוגר, עמית שחר ומחמוד עמרייה.

עידן לוגר (לערוץ 11): אסיף נולד וגדל ביגור,

מאחורינו בית ספר וההר, שבילה בו שעות רבות של "פק"ל קפה" עם חברים. היינו שואלים אותו לאן אתה הולך? והוא היה אומר אני הולך למעיין, למעיין פה למעיין שם. אמרנו: בסוף תכיר לנו את מעיין זאת! יש באירוע הזה חיבור לתקופה של אסיף לפני הצבא: ספורט, טבע ואנשים והחיפוש אחרי שטחים פתוחים. עידן ואנחנו נמשיך ללוות אתכם כאן היום במירוץ.

על מיזם השיר "יש פרחים" בבית הספר "כרמל זבולון"

את המיאוס וקוצר הרוח כלפי השיחות, "המגעים" ו"המשאים והמתנים" הכושלים האין סופיים. בסימן "די לדבר, התחילו לעשות". השתיקה הרועמת של הפנים הקפואות, בצירוף תנועות הידיים, חיזקו מאוד את המסר בפרויקט. בתוך "תיאטרון האבסורד" שבו אנו, ובעיקר החטופים ובני המשפחות, נתונים במשך תקופה כל כך ארוכה, הצלחנו לייצר חוויה עוצמתית, מעצימה ומרגשת.

היו לא מעט אתגרים, העיקרי שבהם, ללמד מאות משתתפים את שפת הסימנים של השיר, זאת בתוך שגרת הלימודים של בית הספר, שהייתה צריכה להתאים את עצמה למשימה. מדובר בהדרכה של מורים מצוות כו"ח, שעסקו בהוראת שפת סימנים שעות רבות באהבה ובתחושת שליחות.

ראוי להדגיש שכל השותפים התגייסו באהבה ענקית ובתחושת שליחות, והדבר ניכר בעוצמת התוצר שכבר פרס כנפיים ברחבי הארץ.

ליבי בן דור (יב): כשבועיים לפני הצילומים התחלנו ללמוד בכיתות את התנועות. הלמידה הייתה כפית, מוציאה משגרה ונחשפנו לעולם של שפת הסימנים. בצילומים עצמם התמודדנו עם קור מקפיא שהוריד את המוטיבציה. בסופו של דבר, הצלחנו ליצור ביחד עם הגבעטרון ודורית ראובני תוצאה מרגשת ויפה.

למדתי תנועות חדשות בשפת הסימנים, וכמה זמן לוקח לתפוס את הטייק המושלם, ומודה על הזכות להשתתף במשימה לאומית חשובה כל כך. אני חושבת שמאוד חשוב להעלות את המודעות לנושא החטופות והחטופים ולהנגיש את זה לכלל האנשים בישראל. מקווה שבקרוב מאוד כל החטופות והחטופים יחזרו אלינו.

ליהי זך (ז): היה מרגש ועוצמתי לקחת חלק בפרויקט עם

במהלך החודש האחרון התקיים מיזם בשיתוף "הגבעטרון" והזמרת דורית ראובני, להכנת קליפ לשיר "יש פרחים" שמילותיו נכתבו על ידי נתן יונתן והלחן על ידי מוני אמריליו, במטרה להעמיק ולהגביר מחדש את ההזדהות עם החטופים ועם כאב המשפחות. המיזם, פרי שותפות בין הבמאי והיוזם אורי זגורי ואילן גלבו, המנהל המוסיקלי של הגבעטרון, יחד עם דורית טלמור שריג מנהלת בית הספר וגדעון גוריון מנהל הלהקה, נמשך כמה שבועות. במהלכם למדו הילדים את מילות השיר ואת המילים בשפת הסימנים. השתתפו בביצוע השיר מאות תלמידי בית חינוך "כרמל זבולון", ביניהם גם תלמידי כיתות החרשים וכבדי שמיעה. ביום שני 25.11 צולם הקליפ. המשתתפים לבשו חולצות לבנות ולאחר כמה שעות מפרכות הושלמו הצילומים.

אורי זגורי (במאי): בחרנו בשיר הזה, בגלל תיאור השכול, הדרום "שהאדים" והמציאות "שהשחירה". אנחנו מעל שנה מתחילת המלחמה. 101 חטופים עדיין לא שבו לבתיהם. קצת אחרי תחילת המלחמה יצא קליפ ל"החיטה צומחת שוב", עם שתי שורות שנכתבו מחדש לרגל הנסיבות, במקום "זה לא אותו העמק" שרנו "זה לא אותו הנגב", ובמקום "אתם אינכם ולא תוכלו לשוב", שרנו "אתם אינכם וחייבים לשוב". את שינויי הנוסח התקין אורי רביץ, בנה של אלמה אברהם (84), חברת נחל עוז ששחררה בעסקה במאי.

עברה יותר משנה, ולא האמנו שנצטרך להפיק קליפ נוסף, שמטרתו העלאת המודעות להשבת החטופים. אבל זה היה המצב, הלחימה העצימה בלבנון, ועניינים אחרים, והרגשנו שעניין השבת החטופים נדחק קצת לפינה וירד מסדר היום.

החידוש בקליפ הוא השימוש בשפת הסימנים, שמסמלת

כאוסף של אנשים פרטיים וכגוף אחד שלם, אנחנו - להקת "הגבעטרון" - עמדנו השנה בפני לא מעט אתגרים לא פשוטים, אך מכולם הפקנו סיפוק במתן שעות קלות של חיוך, שירה אל תוך הלבבות ובריחה לעולמות יפים יותר. כך גם קרה לנו בחודש האחרון, כאשר הקלטנו וצילמנו קליפ לשירו של נתן יונתן "יש פרחים".

מתוך רעיון שצמח במוחו של הבמאי אורי זגורי ובשיתוף פעולה של צוות ההוראה בבית החינוך "כרמל זבולון", בניצוחה של המנהלת דורית טלמור, בצד ניהול מסור של אילן גלבע, המנהל המוזיקלי של הגבעטרון וגדעון גוריון מנהל הגבעטרון, יצא לאור צילום קליפ מרגש ויוצא דופן אשר המוטיב המוביל והמרכזי בו היה "דיברנו די!", אמרנו המון מילים - והחטופים עדיין לא בבתיהם ולא בחיק אוהביהם.

ואולי הגיע העת לשתיקה, לפנים קפואות ולשפת הסימנים, שלעיתים רועמת יותר ממילים!
וכך עמדו להן שתי שורות של זמרי "הגבעטרון" שנתנו בקולם.

אך חזק ועוצמתי מכך היה צבא שלם של מאות תלמידים וצוותי חינוך והוראה, שסימנו את מילות השיר בשפת הסימנים, מתוך תקווה שאולי כך יגיעו "המילים" לאוזניים הנכונות ולכדי מעשי פעולה שיזרזו שיבתם של החטופים הביתה.

אני לוקחת אחריות מלאה בשם חבריי ללהקה, כדי לומר שכל חברי ה"גבעטרון" נענו לאתגר בהתרגשות, בדאגה, במסירות, בכאב ובאהבה. אנו מודים לעושים במלאכה שבחרו בנו לקחת חלק ולקדם את הנושא. זהו לא האתגר הראשון עבורנו במהלך השנה האחרונה, אבל בהחלט המיוחד מכולם, ובעקבותיו התקווה שהשיר המסומן יגיע ל"אוזניים הנכונות".

...והלוואי ועד פרסום שורות אלו כבר נתבשר בבשורות מבטיחות!

כל בית הספר: המורים, הגבעטרון ודורית ראובני. הרגשתי שאני תורמת במאבק ובתפילות להחזרת החטופים וסיום המלחמה. היה לי חשוב באופן אישי לדעת שאני עושה משהו חשוב, שאולי יעזור לחטופים ומשפחותיהם. אני מלאת גאווה, שיצא לי להיות שותפה. שיחזרו החטופים במהרה. אמן.

אוריין איריס (ח): מההתחלה זה נראה משהו ממש מעניין, וחוף מזה משהו חשוב, שעושים למען החטופים, גם אם זה משהו קטן. התאמנו במשך כמה שבועות. הצילום היה משהו גדול מאוד, עם מלא אנשים, צלמים ועובדים. היה מעייף, אבל מאוד כיף. משהו מאוד מיוחד, חוויה של פעם בחיים. צילמנו במשך כמה שעות. שמחה שזכיתי להיות חלק מזה.

יונתן ורקר (ז): התחלנו בזה שבאו שני מורים לשפת הסימנים, שלימדו אותנו חלקים קטנים מהשיר, וכל פעם שהם באו הם לימדו עוד. לי זה היה קצת קשה ללמוד עם כל הרעש, אבל בסופו של דבר התאמנתי בבית והדבקתי את הפער, ואז הגיע יום הצילומים. כמה ימים מראש אמרו לנו לבוא עם נעליים סגורות, חולצה לבנה ומכנסיים כהים. ביום הצילומים התאספנו במגרש הכדורסל והתחלנו להתאמן. בזמן שאנחנו התאמנו הגבעטרון ודורית ראובני הגיעו ואז התחלתי קצת להילחץ, אבל עבר לי מהר מאוד כשראיתי שישנם הרבה מורים שמסמנים לנו מה לעשות. זה היה ממש מרגש לעשות משהו למען החטופים, וסוף כל סוף הרגשתי שאני תורם להם.

רחלי גורדון (חברת "הגבעטרון"): השנה האחרונה גלגלה לפתחנו הרבה מאוד שעות וימים של עצב, כעס, כאב, שכול ולעיתים גם אובדן תקווה, תסכול ויאוש.

יחד עם זאת, בצד ובצל הדברים האלו מצאנו בתוך עצמנו גם שעות רבות של אהבה, נתינה, שיתוף ופיוס, שנולדו מתוך הכאב המשותף.

ניק להינשא!

הזמנה לחברים להצטרף למיזם חברתי פנימי ביגור

יובל עובדיה

מבנה המשרדים

מי אני?

הבן הצעיר של בני ז"ל ורחלה עובדיה, נולדתי וגדלתי ביגור עד לאחר השחרור מקבע. שירתתי ומשרת כקצין, מפקד ולוחם ביחידות מיוחדות בצה"ל ובמג"ב. בעבר הייתי מעורב בהקמת יחידות גרילה בארץ ובחז"ל, תוך חשיבה מחוץ לקופסה וביניהן יחידת "אגוז" כיחידת גרילה.

כיום אני היזם, בעלים ומנכ"ל STI, חברה טכנולוגית, המפתחת סנסורים בתחומים שונים לעולם הביטחון, הרכב והמים.

מזה שנים רבות, ועד לאחרונה, השותף שלי בחברה היה האלוף עמירם לוי, מי שהיה אלוף פיקוד צפון וסגן ראש המוסד. כיום השותף בחברה הינו האלוף קובי ברק, שהיה מפקד זרוע היבשה (מז"י).

החברה מחזיקה היום בכ-17 פטנטים בארה"ב, באירופה, בקנדה בישראל ועוד, בתחומי כימיה, אופטיקה, מכאניקה ותהליכים.

החברה פעילה בעשרות מדינות בעולם, כולל בישראל, למול גופים כצה"ל, משרד הביטחון, שבי"ס, מעברי הגבול ונתב"ג.

לאחר שירותי הצבאי עברתי למרכז ושבתי צפונה לפני כשנה.

בשנה האחרונה עם המעבר צפונה הקמנו ביגור משרד חדש לחברה.

הרקע לפרויקט

אני מאמין כי חוסנו של מקום נבחן ונבנה בחוזקה של הקהילה והחברה, דבר שראינו ביתר שאת באירועי ה-7 באוקטובר. עם חזרתי ליגור, שמתי לב כי בתקופת הקיבוץ המתחדש, ועל רקע השינויים החלים על החברה כולה בארץ ובעולם בתחום ההדדיות, הקולקטיב לעומת העצמיות, כמה דברים יתכן ולא קיבלו את הדגש המתבקש, יתכן ואף נשכחו.

אחד התחומים העיקריים הוא השירות וחיבור הקהילה המבוגרת בעיקרה לקהילה הצעירה.

הפיכת ענפי השירות לענפי רווח או לפחות לענפים מאוזנים, גרמו לכך שכל שירות שמקבל החבר המבוגר, עולה כסף, וזמן קבלת השירות ארוכה יחסית.

דבר זה עלול להביא חבר זה או אחר, אשר לעיתים גם נמצא בקיבוץ ללא משפחה, ילדים

או נכדים בהם יוכל להעזר, להישאר ללא פתרון, לפעמים גם מסיבות כלכליות ולאורך זמן.

מה שהוביל אותנו בחיפוש הפתרון, הוא הרצון שלנו בשימור ערכים ישנים של עזרה הדדית ללא תמורה, מלבד הסיפוק בתמורה שבעזרה לחבר (כמו פעם), אם כי ניתן גם לבקש עזרה בתמורה מוגדרת, כל עוד הדבר מוצא ע"י מבקש השירות.

בהתייחס לבעיה, פיתחנו אפליקציה ייעודית שירותית, קלה להפעלה ונגישה לקהילות סגורות, כקיבוץ, מושב או שכונה.

הפרויקט בוצע במימון חלקי אותו הביא הקיבוץ מהמועצה, ובמימון שלנו, שכלל פיתוח הרעיון עד המוצר הסופי כתרומה לקהילה.

התוכנה כיום זמינה להתקנה במחשב או בטלפון נייד. נדרשת הזדהות חד פעמית ע"פ מספר הטלפון. זו מאפשרת לכל אחד שיש לו זמן או רצון, לקבל או לספק שירות, בין קהילה צעירה לוותיקה ובין אדם לחברו.

איך זה עובד?

נכנסים ללינק אותו נקבל דרך ממשקי יגור השונים באופן מסודר למחשב או לטלפון הנייד דרך קבוצות הווטסאפ.

לאחר מילוי חד פעמי של הנתונים שלנו באפליקציה ייפתחו לנו שתי אפשרויות מהן נבחר, האחת "אספקת שירות" והשנייה "קבלת שירות" ואנו נבחר באפשרות המועדפת.

באופציית קבלת השירות נוכל לבחור את העזרה המבוקשת ואילו באופציית אספקת שירות נוכל לבחור לסייע לחבר אחר.

התוכנה מאפשרת להורים אשר רואים כי ילדיהם פעילים פחות בפעילות חברתית ויותר בפעילות רביצה, לשלוח את ילדיהם המתבגרים לסייע לחברים בקהילה, כאשר כל עזרה מזכה את נותן העזרה בנקודה (לב). "ללבות" אלו יומרו לפי מפתח שיקבע ל"שעות קהילה" ויקוזזו בשעות ה"מחויבות לקהילה" של הנוער.

נותן שירות שהגיע לביתו של מבקש שירות, ולא הצליח לספק את השירות, יוכל להחזיר את הקריאה לרשימה, אם התרשם כי הדבר

הנוער למען הקהילה

הנוער, כל אדם ובכל גיל, יכול ורשאי לתת או לספק שירות דרך האפליקציה, ללא הגבלה, במסגרת עזרה הדדית.

בברכת "כוחנו באחדותנו".

אפשרי ע"י אחר, או לחליפין במידה ומדובר לדעתו בבעיה המחייבת איש מקצוע, לסמן "העברה לאיש מקצוע".

קריאה שסומנה להעברה לאיש מקצוע, תועבר לענף הבניין (אשר מתואם ונרתם אף הוא) לטיפול. החבר אשר פתח את הקריאה, יקבל פנייה מהבניין, כדי לבדוק אם הוא מעוניין בקבלת השירות באופן מסודר בהקשר לבעיה עליה פנה.

בימים אלו אנו מקיימים פגישות עם בני הנוער החל מכיתה ח' עד י"ב, למטרת הצגת האפליקציה ורתימתם לעניין. נשמח לכל עזרה בנושא מצד הנוער ומצד הוריהם, בדירבון וקידום העניין.

התוכנה זמינה ותועבר לכל החברים בווצאפ או במייל באופן מרוכז וכל מי שירצה יוכל להתקנה ולהתחיל את השימוש בה.

שלב הפילוט (הפעלה ראשונית נסיונית) יחל בזמן הקרוב, ואנו מקווים כי אכן הדבר יסייע לשילוב הנוער בעזרה לקהילה המבוגרת, והאפליקציה תסייע למטרה שלשמה היא נבנתה.

חשוב להדגיש, כי למרות שהמטרה היא שילוב

משרדי חברת STI

ככה נראים משרדים של חברה בין-לאומית. החברה עברה ליגור לאחר שמשרדה הקודם היה בשפיים, שיפצה ושיקמה את המתחם שמול רפת העגלים הישנה, נטעה עצי פרי והקימה חלל משרדים מושקע, הכולל חדר ישיבות, מטבחון, חדר שירותים מרווח וסדנא טכנולוגית. דרך החלונות הגדולים אפשר לראות את הרפתות והכרמל שברקע.

תצוגה של המוצרים

גולת הכותרת היא תצוגה מיניאטורית של המוצרים המובילים של החברה, הנמכרים בכ-20 מדינות בעולם לשירותי ביטחון ולמטרות אזרחיות כאחת: מתקן סריקת שלדות כלי רכב הדרוש לבידוק בעולמות הבטיחות והביטחון, חיישן המגלה חומר נפץ באוויר ללא מגע, מתקן בידוק מכולות בנמלי ים, ומתקן בדיקה למזהמים במים. לחברה כ-17 פטנטים בתחומי כימיה, מכניקה, אופטיקה. החברה מוגדרת "כמפעל חיוני" על ידי מדינת ישראל.

מכל הדברים הכי מרגש לראות שולחנות ומדפים דקורטיביים, שיוכל הכין בעצמו מעץ אקליפטוס יגורי.

פנים המשרד

רהיטים מאקליפטוס

ועדת תרבות החדשה פותחת עונה - יאנה פוליאק גרודמן

כמעט עשרים שנה אני חיה בארץ וביגור ומאחר והתרבות ביגור היא בדמי, בליבי ובנשמת, החלטתי לקחת את התפקיד. בחרתי לגבש צוות פעיל לוועדת תרבות מסיבות שונות: גיוון דיעות והשקפות למסורת היגורית הארוכה. עשייה משותפת ופתיחות לרעיונות חדשים מכל שכבות הגיל וההבנה שהצלחה נתפשת בעיני באופן רב משמעי ופעולותיה מגיעות לכמה שיותר חלקים מהציבור.

האתגרים בתפקיד הם רבים: מצד אחד לשמר ולשמור את המסורת המוכרת ומהצד השני הרצון להתקדם ולחדש. הידיעה שלעשות תרבות בימים אלה בארץ הכאובה שלנו שזה אומר לשמוח ולכאוב גם יחד ובנוסף, לעמוד בתקציב שמגביל מאוד את הרצונות והרעיונות. אחרי גיבוש הצוות חשבנו על ערב פתיחת עונת התרבות, שיהיה בו בעיקר מפגש, ערב שבו יבואו החברים להצטופף על כוס יין, לשבת על פחית בירה ולהנות מהביחד.

ההיענות הייתה יפה, והקהל הפגין שביעות רצון. לנו כצוות היה חשוב לעבור בין היושבים, לומר מילה טובה ולשאול לשלומם. עוד שאלנו מה ירצו שערב כזה יכיל בפעם הבאה.

ובשבת, ממש ליד כיכר עץ הזית (בסמוך לבניין המשטרה הבריטית) שתלה קהילת יגור כמאה נרקיסים. מאה נרקיסים צהובים בתפילה לחזרתם וחזרתן של כל החטופים והחטופות. אל הגינה שעובדי הנוי הכינו עבור האירוע, הגיעו הורים וטף, נערים ונערות, סבים וסבתות. הנרקיסים נשתלו באדמה בעזרת ידיים צעירות ותמימות מחד, וידיים ותיקות שחוו הרבה מאידך.

בין האתמול לעתיד, בין האוצר לתחתית, בין הילדות לזקנה, בין המסורת לקידמה,

חשוב שנזכור שיש עוד תקווה והתרבות הולכת איתה יד ביד.

מודים לקהילה היקרה על ההתגייסות. מי יתן ויחזרו החטופות והחטופים הביתה הרבה לפני שיפרחו הנרקיסים. תודה מיוחדת לעובדי הנוי והמשטלה על שיתוף הפעולה.

חנוכה

הדלקת נר חמישי טקס חנוכה יום ראשון 29.12 בשעה 17:00 בחדר האוכל	הדלקת נר שלישי עם ארוחת ערב יום שישי 27.12 בשעה 19:00 בחדר האוכל	הדלקת נר ראשון עם "קפה בלוקונים" בהשתתפות הנגנים יום רביעי 25.12 בשעה 16:30 במועדון חברים
יום שלישי 31.12 סיועד לילאי & וסעלה	הדלקת נר שביעי סדנת עששיות ב-16:30 בחדר הישיבות בבית בר יהודה, טיול עששיות וסיום סהנה עם מדורה, תה ועוגיות	